

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/525/2014
Identifikačné číslo spisu: 1512223728
Dátum vydania rozhodnutia: 10.02.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Eva Sakálová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:1512223728.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne POHOTOVOST', s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpenej Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné nám. č. 13, o náhradu škody 125 Eur a nemajetkovej ujmy 550 Eur, vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 39 C 166/2012, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 30. apríla 2014 sp. zn. 2 Co 284/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Žalobkyňa podala 27. septembra 2012 na Okresnom súde Bratislava V žalobu, ktorou sa voči žalovanej domáhala náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) z dôvodu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava V, ktorý mal spočívať v nevydaní rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. V žalobe okrem iného uviedla, že predmetnú ujmu jej spôsobil Okresný súd Bratislava V, preto jeho sudcovia nemôžu danú vec prejednať a rozhodnúť. Vzhľadom na to žiadala, aby nadriadený súd rozhodol o prikázaní tejto veci inému súdu toho istého stupňa (§ 12 ods. 1 O.s.p.).

Okresný súd Bratislava V rozsudkom z 31. januára 2014, č.k. 39 C 166/2012-152, prvým výrokom svojho rozhodnutia návrh žalobkyne zamietol a žalovanej náhradu trov konania nepriznal (deviaty výrok). Súd prvého stupňa mal z pripojeného exekučného spisu Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 37 Er 3849/2010 za preukázané, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola na súde prvého stupňa podaná 23. júna 2010 a poverenie na vykonanie exekúcie bolo súdom vydané až dňa 18.10.2010, teda zákonom stanovená lehota na vydanie poverenia nebola dodržaná. Zároveň však poukázal na to, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno čo do vzniku a výšky škody, ani

príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody či nemajetkovej ujmy. Návrh žalobkyne ako nedôvodný súd preto v celom rozsahu zamietol. O trovách konania rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 30. apríla 2014, sp. zn. 2 Co 284/2014, rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil (§ 219 ods. 1 a ods. 2 O.s.p.) a žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keď sa v celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a skonštatoval správnosť skutkových zistení a právneho posúdenia veci súdom prvého stupňa. Rovnako odvolací súd konštatoval, že napadnuté rozhodnutie obsahuje všetky náležitosti vyplývajúce z § 157 ods. 2 O.s.p. a je dostatočne odôvodnené a presvedčivé. K odvolacej námietke žalobkyne, že v konaní jej bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že súd rozhodol v jej neprítomnosti, uviedol, že žalobkyňa bola na pojednávanie pred prvostupňovým súdom riadne predvolaná a o možnosť uplatniť tieto svoje práva sa obrala sama svojím postupom, a to bezdôvodnou neúčastou na súdnom pojednávaní. Čo do merita veci súhlasil so súdom prvého stupňa a uzavrel, že žalobkyňa v konaní neunesla dôkazné bremeno. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.

Uvedený rozsudok odvolacieho súdu napadla žalobkyňa dovolaním, v ktorom žiadala zrušiť rozhodnutia súdov oboch nižších stupňov a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie z dôvodu, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca (§ 237 písm. g/ O.s.p.) a účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). K námietke týkajúcej sa § 237 písm. g/ O.s.p. uviedla, že existujú objektívne dôvody, pre ktoré sú všetci sudcovia okresného súdu vylúčení. Vec podľa nej mala byť postúpená inému okresnému súdu a mal byť uskutočnený postup podľa § 15 O.s.p. Odňatie možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) žalobkyňa videla v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prekvapivé (pretože popiera doterajšiu konštantnú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a je založené na tvrdeniach, ktoré sú sofistikovaným odôvodnením nespravodlivosti), nedostatočne odôvodnené a porušujúce zásadu kontradiktórnosti konania (pretože súdy oboch stupňov založili svoje rozhodnutia na skutočnostiach a právnych argumentoch, ku ktorým sa nemohla vyjadriť s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie vo svoj prospech). Zároveň žiadala priznať náhradu trov dovolacieho konania.

Žalovaná sa k dovolaniu písomne nevyjadрила.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolanie možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). V prejednávanej veci je dovolanie napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (odsek 1), proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (odsek 2) a tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (odsek 3).

Keďže podané dovolanie nesmeruje proti žiadnemu z uvedených rozsudkov, nemožno prípustnosť podaného dovolania vyvodiť z § 238 ods. 1 O.s.p., ani z § 238 ods. 3 O.s.p. Pre úplnosť treba uviesť, že dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobkyne nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Dovolanie žalobkyne by mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa z tohto dôvodu neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Dovolaiteľka namietala vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., t.j., že postupom súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), právo byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali (§ 123 O.s.p.), na to, aby im bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)]. Zo spisu nevyplýva, že by prvostupňový súd alebo odvolací súd v prejednávanej veci v prípade žalobkyne nerespektoval niektoré z týchto práv.

Žalobkyňa už v odvolacom konaní namietala, že jej postupom prvostupňového súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom prvého stupňa a tie isté dôvody opakuje i vo svojom dovolaní. Odvolací súd sa so vznesenou námietkou vypořiadaval v odôvodnení svojho rozhodnutia, na ktoré v podrobnostiach dovolací súd poukazuje. Odvolací súd vo vzťahu k namietanému porušeniu kontradiktórnosti konania už uviedol, že žalobkyňa sa sama bezdôvodne zbavila možnosti byť prítomná na pojednávaní, na ktoré bola riadne a včas predvolaná a tým sa zbavila aj možnosti byť prítomná pri dokazovaní vykonanom súdom prvého stupňa na pojednávaní, kedy by mala možnosť sa k nemu vyjadriť, príp. navrhnúť jeho doplnenie.

Pokiaľ žalobkyňa namietala tzv. prekvapivosť rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd poukazuje na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (napr. sp. zn. 7 Cdo 102/2011, 2 Cdo 226/2011, 5 Cdo 46/2011). V rozhodovacej praxi najvyššieho súdu sa pod „prekvapivým rozhodnutím“ rozumie rozhodnutie, ktorým odvolací súd (na rozdiel od súdu prvého stupňa) za rozhodujúcu považoval skutočnosť, ktorú nikto netvrdil alebo nepopieral, resp. ktorá nebola predmetom posudzovania súdom prvého stupňa. Prekvapivým je rozhodnutie odvolacieho súdu „nečakane“ založené na iných právnych záveroch než rozhodnutie súdu prvého stupňa (por. tiež uznesenie najvyššieho súdu zo 17. septembra 2009 sp. zn. 3 Cdo 102/2008), resp. rozhodnutie z pohľadu výsledkov konania na súde prvého stupňa „nečakane“ založené nepredvídateľne na iných („nových“) dôvodoch, než na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvého stupňa, pričom účastník konania v danej procesnej situácii nemal možnosť namietat správnosť „nového“ právneho názoru zaujatého až v odvolacom konaní (por. uznesenie najvyššieho súdu zo 14. júla 211 sp. zn. 5 Cdo 46/2011). V danom prípade ale rozhodnutie odvolacieho súdu vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvého stupňa nevyznieva ani prekvapujúco, ani nečakane - súdy oboch stupňov založili svoje rozhodnutia na rovnakých skutkových a právnych záveroch. Žalobkyňa musela vzhľadom na priebeh a výsledky prvostupňového konania očakávať (predvídať), že odvolací súd bude v

odvolacom konaní posudzovať a skúmať to, čo napokon odvolací súd aj skutočne posúdil a preskúmal. V prejednávanej veci o takýto prípad odlišného právneho názoru odvolacieho súdu od prvostupňového súdu jednoznačne nejde a preto je námietka žalobkyne v tomto smere nedôvodná.

Dovolací súd dospel tiež k záveru, že nie je opodstatnená ani námietka dovolateľky týkajúca sa nedostatočného odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutia odvolacieho súdu, lebo toto rozhodnutie vyhovuje požiadavkám vyplývajúcim z ustanovenia § 157 ods. 2 v spojení s ustanovením § 211 ods. 2 O.s.p.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303- A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Rovnako sa k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 119/03, IV. ÚS 115/03).

Podľa ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijalo 3. decembra 2015 Stanovisko, ktorého právna veta uvádza, že „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“.

Prihliadajúc na uvedenú výnimočnosť dovolací súd dospel k záveru, že potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s potvrdeným rozhodnutím súdu prvého stupňa) spĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p., a preto ho možno považovať za preskúmateľné. Odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa predovšetkým zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia (čoho sa žalobkyňa domáha a z akých dôvodov, aké je stanovisko žalovanej k žalobe, aké relevantné dôkazy boli súdom vykonané a aké skutočnosti z nich súd zistil, aký skutkový stav bol súdom ustálený (zistený), aké právne normy na vec aplikoval, ako tieto normy vyložil, ako subsumoval zistený skutkový stav pod aplikovanú právnu normu, aké právne závery vyplývajú vo vzťahu k podanej žalobe), súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia, ale aj ich obsahovej (materiálnej) náplni, čím sa naplňajú najmä kritériá určitosti (prehľadnosti), zrozumiteľnosti a presvedčivosti rozhodnutia. Odôvodnenie potvrdzujúceho rozsudku odvolacieho súdu zodpovedá ustanoveniu § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. V konkrétnostiach dovolací súd poukazuje, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s prvostupňovým rozhodnutím obsahuje vysvetlenie dôvodov, pre ktoré bola žaloba zamietnutá. Rozhodnutia súdov vysvetľujú predpoklady, ktoré mali byť naplnené pre vyslovenie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci orgánmi verejnej moci, a tiež ohľadne ktorých rozhodujúcich právnych skutočností (pre úspešnosť v konaní) žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno. Zároveň rozhodnutia súdov nižších stupňov náležite vysvetľujú, prečo žalovanou vznesenú námietku premlčania nárokov žalobkyne považujú za dôvodnú. Dovolací súd zdôrazňuje, že správnosťou uvedených právnych záverov súdov sa nezaoberal. Podľa názoru dovolacieho súdu takéto odôvodnenia súdov v súhrne možno považovať za zrozumiteľné,

preskúmateľné, odôvodnené a presvedčivé. Skutočnosť, že dovolateľka má odlišný názor ako súdy bez ďalšieho nezakladá porušenie práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobkyne (viď I. ÚS 188/06).

K dovolacej námietke žalobkyne, prečo odvolací súd rozhodol o merite odvolania odlišne od ustáleného právneho názoru obsiahnutého v rozhodovacej praxi súdov, dovolací súd nezaujal stanovisko, pretože mu nie je známy takýto tvrdený iný právny názor.

Žalobkyňa ďalej namietala, že vo veci na súde prvého stupňa rozhodoval vylúčený sudca (§ 237 písm. g/ O.s.p.).

Podľa § 14 ods. 1 O.s.p. sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti. Podľa § 14 ods. 3 O.s.p. dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach.

Aj k tejto námietke žalobkyne uvádzanej už v odvolacom konaní zaujal svoj právny názor odvolací súd a rovnako sa vyjadril k tejto problematike už aj najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach (por. napr. uznesenie z 11. marca 2013 sp. zn. 3 Cdo 90/2013, z 30. septembra 2013 sp. zn. 4 Cdo 32/2013, z 20. marca 2014 sp. zn. 4 Cdo 51/2014), v ktorých dospel k záveru, že tak, ako dôvodom na vylúčenie sudcu nie je sama skutočnosť, že má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnicstvo (por. uznesenie najvyššieho súdu z 31. mája 2010 sp. zn. 3 Nc 14/2010), nie je týmto dôvodom ani to, že sudca vykonáva súdnicstvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia žalobkyne) svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovanej za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Na tomto závere zotrúva dovolací súd aj v preskúmvanej veci. Považuje však za potrebné zdôrazniť, že v prejednávanej veci o nevyklúčení zákonnej sudkyne rozhodoval už krajský súd a vyslovil, že nie je dôvod na jej vylúčenie (uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 19. októbra 2012, sp. zn. 6 NcC 129/2012). Rovnako dovolací súd nezistil dôvody, pre ktoré by mala byť vo veci konajúca a rozhodujúca sudkyňa okresného súdu vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí, a nezistil ani dôvody, pre ktoré by bolo možné pochybovať o nezaujatosti sudcov, ktorí ako členovia odvolacieho senátu na odvolacom súde rozhodovali v tejto veci. Pokiaľ žalobkyňa v dovolaní namietala, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca poukazujúc na námietku zaujatosti uvedenú v podanej žalobe, dovolací súd poznamenáva, že žalobkyňa opakovane jednoznačne uvádzala, že námietku zaujatosti nevznáša. Dovolací súd tak uzatvára, že neopodstatnená je aj námietka žalobkyne o vade konania v zmysle § 237 písm. g/ O.s.p.

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 238 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne ako neprípustné podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol.

V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyňi, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd nepriznal žalovanej náhradu trov dovolacieho konania lebo nepodala návrh na jej priznanie (§ 151 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.